

[Bodil Koch.]

anstaltning, man har truffet for at beskytte børnene, siger man.

Hvad beskytter nu børnene bedst i den aktuelle sag? Nogle embedsmænd, der sidder og tæller på fingrene — 2, 3, 4, 5 år — en minister, der ganske vist tager det fulde ansvar, men som over for mig har indrømmet, at han ikke, før afgørelsen faldt, personlig har læst seminariets anbefalinger, eller en udtalelse fra de lærere, som efter straffesoiningen har arbejdet med den pågældende seminarieelev i 2 år og siger om ham, at han er aktiv og vidende og efter deres bedste overbevisning vil blive folkeskolen en god lærer, og videre, at hans indsats konstant har været upåklagelig, at han har vist sig særdeles interesseret, og at man kan medgive ham den bedste anbefaling? Dertil kommer så anbefalingen fra rektor om den fortrinlige lærerstuderende. Hvad tæller mest?

Vil ministeren trods alt ikke være enig med mig og med den juridiske sagkundskab i, at vurderingen og afgørelsen i denne sag som i andre bør ligge hos de ansættende myndigheder og ikke i centraladministrationen, som jo har en tendens til at blive et noget umenneskeligt klapreapparat?

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg skal gerne til det, fru Bodil Koch fremførte i sin begrundelse, oplyse følgende om grundlaget for lister over personer, som ikke kan anses for egnede til lærergerningen:

Efter reglerne i justitsministeriets bekendtgørelse af 18. februar 1966 angående indberetning om straffesager mod personer ansat under staten indsender politiet indberetning til rigsadvokaten om straffesager mod personer, der er ansat under staten, i amtet, i en kommune eller i en institution af offentlig karakter. Rigsadvokaten underretter herefter vedkommende styrelse om sagen, når kendskab til denne må antages at være af betydning for ansættelsesforholdet. Såfremt undervisningsministeriet på grundlag af meddelelsen fra rigsadvokaten om

straffesagens karakter og omfang skønner, at vedkommende lærer ikke opfylder tjenestemandslovens krav til den for stillingen fornødne agtelse og tillid, optages han på ministeriets fortegnelse over personer, der må anses for uegnede til lærergerningen.

Forholdet er altså det, at en lærers eller en læreruddannet persons optagelse på den såkaldte sorte liste kun finder sted efter en straffedom af en sådan karakter, at den pågældende som nævnt ikke kan antages at opfylde tjenestemandsløvgivningens krav, der også og i visse henseender endda i særlig grad gælder for folkeskolens lærere.

Det vil derfor være misvisende at betegne optagelsen som alene vejledende for de ansættende kommunalbestyrelser, der ligesom ministeriet må anse det for afgørende, at der kun ansættes lærere, som opfylder tjenestemandsløvens ansættelsesbetingelser.

Bodil Koch: Allerede i vores spørgsmåls-samtale i 1969 var ministeren inde på dette cirkulære af 1966 fra justitsministeriet, hvori der står, at rigsadvokaten underretter vedkommende styrelse eller ansættelsesmyndighed, når kendskab til sagen må antages at være af betydning for ansættelsen. Der ligger dog deri en vis antydning af, at den egentlige afgørelse ligger hos ansættelsesmyndigheden.

Inden jeg stiller et supplerende spørgsmål, vil jeg gerne rette en unøjagtighed i mit indlæg fra sidste onsdag. Jeg sagde, at den pågældende seminarieelev og hans kammerat tilsammen havde tjent 5.000 kr. Det er ikke rigtigt, de tjente hver 5.500 kr. Til gengæld er den sum på 35.000 kr., som ministeren nævnte over for mig og nu også har nævnt over for et andet medlem af folketinget, helt gal. Den dækker handelsværdien af hashen og ikke fortjenesten ved salget.

Til slut vil jeg spørge ministeren, om han dog ikke synes, det var en god ting, om ombudsmanden tog hele problematikken omkring sortlisten som efterstraf op til analyse og nyvurdering. Staten skulle dog